

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1598/2015
25.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача М.С. из Ц., чији је пуномоћник П.С., адвокат из Б., против противника предлагача ПД РБ К. ДОО Л., ради одређивања накнаде, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 5580/14 од 17.04.2015. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 5580/14 од 17.04.2015. године.

Образложење

Делимичним решењем Основног суда у Лазаревцу Р1 294/2013 од 12.05.2014. године одбијен је захтев предлагача којим је тражила исплату 5.300.000,00 динара на име увећања вредности непокретности које су експроприсане, по члану 51. Закона о експропријацији.

Решењем Вишег суда у Београду Гж 5580/14 од 17.04.2015. године одбијена је као неоснована жалба предлагача и потврђено делимично решење Основног суда у Лазаревцу Р1 294/13 од 12.05.2014. године.

Против другостепеног решења предлагач је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу члана 420. и 408. у вези члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија предлагача неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју

ревизијски суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни битне повреде поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач М.С. је била власник непокретности које су експроприсане 2010. године. У поступку експропријације између странака је 2011. године постигнут споразум на основу којег је предлагачу као ранијем сопственику утврђено право на накнаду и то за грађевинске објекте и припатке 15.658.797,37 динара, за трошкове пресељења домаћинства 142.600,00 динара и за дрвну масу 4.082,19 динара. Предлагачу је додељен и део одређене грађевинске парцеле, а за преостали део ове парцеле противник предлагача је обавезан да предлагачу плати 112.750,00 динара. За усеве и засаде са експроприсане непокретности корисник експропријације је обавезан да предлагачу плати 626.836,50 динара. Предлагач М.С. због здравственог стања није радно способна и корисник је пензије, а у време експропријације живела је у заједничком домаћинству са сином који је запослен. Такође, предлагач има ћерку која остварује сопствене приходе. Предлагач је тражила да јој се одреди већи износ од тржишне вредности експроприсане непокретности за још 5.300.000,00 динара, обзиром да је то од значаја за њену егзистенцију.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да је захтев предлагача за одређивање већег износа од тржишне вредности непокретности неоснован.

Чланом 51. Закона о експропријацији прописано је да при одређивању накнаде у смислу одредаба овог закона може се одредити већи износ од тржишне цене, узимајући у обзир материјалне и друге личне и породичне прилике ранијег сопственика, ако су те околности од битног значаја за његову егзистенцију (број чланова домаћинства, број чланова домаћинства који су способни за привређивање, односно који су запослени, здравствено стање чланова домаћинства, месечни приход домаћинства и сл.).

По оцени Врховног касационог суда, захтев предлагача да јој се поред одређене тржишне вредности непокретности одреди још 5.300.000,00 динара, који би били од значаја за њену егзистенцију, је неоснован. Иако је предлагач нарушеног здравственог стања због чега је радно неспособна, она остварује редовне месечне приходе на име пензије. Осим тога, предлагач има двоје деце која су запослена, а према члану 156. став 1. Породичног закона, између осталог је прописано да родитељ који је неспособан за рад, а нема довољно средстава за издржавање, има право на издржавање од пунолетног детета које стиче зараду или има приходе од имовине, сразмерно његовим могућностима. То значи да уз утврђену новчану накнаду за експроприсане непокретности, као и део непокретности – парцеле која је предлагачу дата у својину, предлагачу није угрожена егзистенција. Правилно су нижестепени судови ценили све критеријуме прописане чланом 51. Закона о експропријацији приликом одлучивања о захтеву за одређивање већег износа од тржишне цене експроприсане непокретности.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. Закона о парничном поступку и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**